

De lesz holnap minden, kús is meg átma,
 Krumpfi is gurul — ám ki kell azt várni!
 Legyűri niacs-et a muskás hatalma
 S nem kell a bolt előtt többé már állni...

Építünk mégis, bár tőrőlem méltói,
 Szívünk is lassan szép jövőnköt zárja,
 A gyárunk is épül, mezőnk is szépül:
 Előttük holnapunk bőségnek árja...

Látók István:

SZÉP A REND A FÖLDEKEN

Az eső lába kétmér-földes,
 Bejárta a mezőket messze.
 A muhar most lányosan zöldes,
 Szőke árpadn, aranylő búzán
 Vízcseppek csillognak reszketve.

Haragos zöld a kukorica,
 Naptól, víztől vidoran zöldül,
 Szive nyári viharoknak nyitva,
 Csomós gyökerét mélyre vészi,
 Hetyke s majd kiugrik a földből.

Tapsifüles, nagy leveleit
 Széttárja szőrös napraforgó,
 Napot keres. A repce szelíd
 Sorokban ring a krumpfi mellett,
 A pipacs virága most bordó.

Vadvirágok szerelme szórja
 Harmatos, kábitó illatát,
 Lány kelyhek bibéje, porzója
 Hajlik össze csapongó szellőn,
 Tavasz és nyár egymásra talált.

Szorgos méhecske nektárt keres,
 Virágok szívét csiklandozza.
 A levegő olyan jó fűszeres,
 Megrészegül a kis méhecske,
 Ahig repül behimporozva.

Nehéz felkőkből kibújt a nap,
 A tisztessé kelyhe felragyog.
 Méz gyűlik, zizeg a kenyérmag,
 A tájon vidámság árad szét:
 Szép a rend, mit az ember adott.